גליון מיוחד לכבוד התורה והמצוות

שמע ישראל ה' אלקינו ה' "אחד"

קונטרס

דורשי יחודך

שיחות ומאמרים

מאת

הגה"צ רבי **יעקב מאיר שעכטער** שליט"א

מאמר

ימי הבחרות

שמחת הכנסת ספר תורה

יו"ל לרגל שמחה המוכפלת

שמחת הכנסת ספר תורה הקדושה

ושמחת הבר מצוה של הבה"ח זאב ני"ו

בן ידידינו הרה"ח רבי **משה אברהם לעפקאוויטש** הי"ו

בעצם יום השב"ק פרשת תולדות שנת תשפ"ז לפ"ק

אידיש

מוסדות מלשונו הקדוש

בסלו שנת תשפ"ז לפ"ק

לשמיעת המאמר מפי מורינו הגה"צ שליט"א, ולהערות והארות

קול דורשי יחודך

718-586-5199

בא"י 0765997840

~ ~ ~

ניתן לקבל מידי חודש הקונטרס באימעל: dyyms12@gmail.com

וכן ניתן לקבל את הקונטרס דרך הדואר, במחיר חודשי של $20 עבור הוצאת עריכת הקונטרסים

נא להשאיר הודעה בקול דורשי יחודך נומער 9

©

כל הזכויות שמורות

נסדר לדפוס ע"י:

ישר

Publishing & Production

718.484.2189

תוכן המאמרים

ימי הבחרות

חשיבות כל מעשה קטן בדור הזה ..... א

'המלוכה והממשלה' - צו וועמען? ..... ב

א גוטע יצר־הרע ..... ג

ליגן געשמאק אין קבר ..... ה

'המברך יתברך' ..... ו

הכנסת ספר תורה

תכלית תכלית הבריאה ..... ז

'וצדקתו עומדת לעד' ..... ט

ימי הבחרות

דרשה לתלמידי קהילת קרן אור מכינה לישיבה קטנה, ד' כסלו תש"פ לפ"ק

חשיבות כל מעשה קטן בדור הזה

ראשית כל, די נקודה פון א מענטש, די הצלחה פון א מענטש, איז אז א מענטש האט אין זיך א בהמיות; מצד אחד האט ער א יצר־הרע אזוי ווי א בהמה, און (מצד שני) האט ער דעם כח זיך צו מתגבר זיין על־יצרו, און זיך פירן ווי דער אויבערשטער וויל[א].

מכל־שכן היינט; עס שטייט פון **אר"י הקדוש**[ב]: "היינטיגער צייט" - אין זיין צייט האט ער עס געזאגט - "מיט מעט עבודת ה' איז מען מקושר צום אויבערשטן אזוי ווי אמאל תנאים ואמוראים!".

א. עיין 'ליקוטי הלכות' הל' ברכת הריח ה"ד אות א': בכל אחד מישראל יש נשמה יקרה שיש לה כח גדול לעמוד כנגד היצר הרע וחיילותיו **כי אם לא היה כח באדם לעמוד כנגד היצר הרע לא היה הקב"ה נותן לו יצר הרע כזה**, כי אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, וכמו שאמר רביז"ל שאין מי שיהיה לו מניעות שלא יוכל לעמוד בהם וכמו שכתוב: 'ואליך תשוקתו ואתה תמשל בו' - **אם תרצה תתגבר עליו**, עיין שם בפירוש רש"י. על כן צריכין לדעת ולהאמין שבודאי **כל אחד ואחד מישראל אפילו הפחות שבפחותים הוא בעל כח גדול לעמוד כנגד היצר הרע שלו.** ועיקר כל החטאים והתאוות שהאדם נלכד בהם ח"ו היא רק מחמת שטות שאינו יודע מכוחו וכו', כמבואר בדברי רביז"ל בנעימת החרוזים שלו הנדפסים בתחילת ספר ליקוטי מוהר"ן, וזה לשונו: חזק ונתחזק ואל תהיה כפיל הגדול וכגמל וכו' וכל זה מחמת שטות שאין יודע מכוחו וכו'.

ב. עיין 'שער הגלגולים' הקדמה ל"ח: פעם אחת שאלתי למורי ז"ל, איך היה אומר לי שנפשי היתה כ"כ מעולה כנ"ל, והרי הקטן שבדורות הראשונים, היה צדיק וחסיד, שאין אני מגיע לעקבו? ואמר לי, דע לך, כי אין גדולת הנפש תלויה כפי מעשה האדם, רק כפי הזמן והדור ההוא. **כי מעשה קטן מאד בדור הזה שקול בכמה מצות גדולות שבדורות אחרים** כי בדורות אלו הקליפה גוברת מאד מאד לאין קץ, משא"כ בדורות ראשונים.

דער אריז"ל האט געזאגט אמאל רבי חיים וויטאל'ן א שארפן גרויסן שבח. האט אים **רבי חיים ויטאל** געזאגט: "ווי זאגט איר אזא שבח אויף מיר?", האט אים דער אר"י געזאגט: "היינט, מיט מעט עבודת ה' קען מען זוכה זיין צו דער מדריגה פון תנאים ואמוראים!"[ג].

'המלוכה והממשלה' - צו וועמען?

די נקודה העיקרי איז - ביישטיין דעם יצר־הרע פון 'קדושה'! שטייט מען עס ביי - איז מען א 'מלך'!

מען זעט ביי יוסף'ן, זיי האבן אים געזאגט[ד]: **"הֲמָלֹךְ תִּמְלֹךְ עָלֵינוּ?"** - 'דו ביסט מושל אויף דיר אז דו קענסט שוין מושל זיין אויף אונז?!'[ה].

ג. עיין אוסף מכתבים (חלק א' מכתב י"ד) וז"ל מורינו הגה"צ שליט"א: תוכן השיחות בימים אלו הן, להתחזק בתוך גודל החושך השורר עתה בעולם; לא להכנע לאש התאוות, ולהחזיק מעמד בתוך העלם המוחין וטמטום הלב, כי חושך הכלל מלפף גם את הפרט, ועיקר העבודה בימים הללו הוא לא להכנע להסטרא אחרא, ולהתחזק להיות מ'יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ' (דברים לב, ט), וזה לבד חשוב לפני הקב"ה מאד, כי חוטאים ופושעים יש לו להקב"ה די ויותר מדי, ומי שהוא לה' - יתחזק להשאר קיים בחלק ה', ואפילו אם ח"ו מקבלים כמה מכות מהיצר הרע - אולם העיקר הוא לא להראות לו אותות כניעה.
ואם שהאר"י הק' אמר בימיו שבמעט עבודת השי"ת בימים אלו חשוב לפניו כמו עבודת התנאים והאמוראים, קל-וחומר בן בנו של קל-וחומר בעתים הללו אשר החושך כיסה ארץ. והגם שאמרו בגמרא 'יש קונה עולמו בשעה אחת' (ע"ז י:)- היום יכולים לקנות חיי עולם ברגע אחד, בעצימת עינים אחת מלראות ברע, כי לא הי' מעולם חושך והעלם המוחין כמו בעתים הללו, כי מובא שלפני משיח ירדו בעולם הדור המבול והדור ההפלגה שהם זנות ואפיקורסות. ואולי מה שרוצים לעלות על הלבנהזה בחינה של דור ההפלגה.

ד. בראשית לז, ח.

ה. עיין 'מי השילוח' פר' וישב: ויאמרו לו אחיו המלך תמלוך עלינו אם משול תמשל בנו. מה שנכפל לשון מלוכה ולשון ממשלה, כמו שאמר **הרב הקדוש ר' זושא ז"ל** אשר כל אדם צריך להיות תקיף נגד עצמו שלא ישמע פתויי היצר, ואחר כן יוכל להיות לו תקופות נגד אחרים שלא ייגע מהם שהשי"ת יתן לו עוז ותעצומות נגדם, וזה שטענו השבטים ליוסף המלך אתה על עצמך שתרצה למלוך עלינו, אם תמשול ברוחך שתרצה להיות מושל גם עלינו.

א מענטש וואס ער מולך אויף זיך, דער האט א מזל פון א 'מלך', און דער איז ראוי צו מולך זיין אויף א צווייטן; אז מען איז נישט מולך אויף זיך, קוקט מען אויס אזוי ווי א חיה...

דאס איז פשט: "לְעֶבֶד נִמְכַּר יוֹסֵף"[ו]; זיי האבן אים חושד געווען אז ער איז אַן 'עבד' - אבער אינ'אמת'ן איז ער געווען א 'מלך'. דאס איז דער כלל.

א גוטע יצר־הרע

איך זאג אלעמאל איבער, די **גמרא** זאגט אין תמיד דאכט זיך[ז], א שיינע זאך. אלכסנדר מוקדון האט געפרעגט די סנהדרין: "**מה יעביד איניש ויחיה**" - וואס זאל א מענטש טון ער זאל לעבן? האבן זיי אים געזאגט: "**ימית עצמו**" - ער זאל זיך הרג'ענען. זאגט **רש"י**: "ימית תאוָתו".

איז דער פשט, אויף שמירת הברית דארף מען גיין במסירות נפש; "איך בין א גע'הרג'עטער - איך דארף גארנישט"; איך הרג'ע זיך כדי נישט צו מורד זיין במלכות שמים!

פון דעם גייט ארויף אזא נחת־רוח פאר'ן אויבערשטן וואס האט נישט קיין גבול! און ער באקומט נאכמער כוחות זיך צו נאכמער מתגבר זיין. ביז דער אויבערשטער העלפט, אז דער יצר־הרע אליין קען אויך אמאל צוהעלפן דעם יצר־טוב![ח].

על־כל־פנים, איר קומט דאך אצינדער אלס בר מצוה קינדער. איך זאג אלעמאל פאר בר מצוה קינדער: קלויבט אויס די צוויי זאכן:

ו. תהלים קה, יז.

ז. דף לב ע"א.

ח. עיין 'באר מים חיים' פר' וישלח לב, כז: נודע וכבר כתבנו קצת למעלה כי בצדיקים ההולכים לפני ה' מלאך רע בעל כורחו יענה אמן **וברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו - זה היצר הרע שמסייעו לעבודת בוראו** כמאמר חז"ל (ברכות נ"ד.) בכל לבבך בשני יצריך יצר טוב ויצר הרע.

'תורה' און 'שמירת הברית' - ביסטו וועדר די וועלט, און דו ביסט וועדר יענע וועלט.

גיב אוועק דעם אויבערשטן אט די צוויי זאכן, גיט ער דיר אלעס, אלעס! דער אויבערשטער איז אין־סוף! דאס איז א געוואלדיגער כלל.

על־כל־פנים, אט דער וואַרט "ימית תאַוָתו", איז דער פשט, גיי אויף דעם מיט מסירות נפש, וועסטו עס בייקומען[ט].

אז מען איז זוכה צו דעם אין די יונגע יארן, איז אזא גן־עדן, מען פילט זיך אנדערש א גאנץ יאר. טאמער חלילה פאלט מען אריין אין די בזיונות, אין די זאכן, פילט מען זיך נישט גוט קיינמאל.

קלויבט אויס דער זאך, דאס איז כמעט, **"אַתָּה תּוֹמִיךְ גּוֹרָלִי"**[י]; רבונו־של־עולם, לייג אוועק מיין האנט וואו דו ווילסט אז איך זאל בוחר זיין.

ט. עיין מה שמוסיף מורינו הגה"צ שליט"א (דורשי יחודך יסודי היהדות ח"א מאמר ז') על זה, וז"ל: א מענטש דארף וויסן, (עס איז) א וועלט מיט נסיונות. אבער א מענטש דארף וויסן אז וועלן ער האט א נסיון איז עס אַן עת רצון, אַן עת רצון! דער אויבערשטער ווייסט וויפיל גיהנום עס קומט פאר א מענטשן רח"ל פאר די וואס זענען נכשל געווארן, דערפאר שטעלט ער אים א נסיון רחמנות צו האבן אויף אים (און ער בעט אים:) 'זיי זיך מתאכזר אויף דעם, דו גייסט דאך ארויס פון גיהנום!'.

דער עתיד פאררעכט דעם עבר, מיט יעדעס 'פאַרמאַך די אויגן' ווי מען דארף.

ביי יעדער מחשבה זרה וואס קומט אויף א מענטשן - עס קען נישט זיין עס זאל נישט קומען קיין מחשבות זרות, אבער מען דארף זיין א זריז. און אפילו איך בין נישט געווען קיין זריז, מען האט אליין ממשיך געווען דער מחשבה, אבער ווי נאר מען דערמאנט זיך אז מען איז נישט גוט פארגאנגען זאל מען זיך אפשטעלן טראכטן: 'דער בורא עולם וויל נישט אז איך זאל טראכטן דער מחשבה, לאמיר אים ממליך זיין דורך נישט טראכטן פון דעם!' - מיט דעם פאררעכט מען א פריערדיגן נסיון!

יעדער נסיון פאררעכט א פריערדיגן נסיון!

און אמאל ברענט אזוי שטארק דער יצר הרע, אז 'מוחלין לו על כל עוונותיו' (כשמתגבר עליו). מען זוכט תיקונים מסוף העולם, אוודאי דארף מען גלויבן אין די תיקונים וואס איז מקובל ביי אידן, עס איז קודש קדשים. אבער דער בעסטער תיקון איז 'תשובת המשקל', דער עתיד פאררעכט דעם עבר. די גמרא זאגט אין קידושין (לט ע"ב): **"ישב אדם ולא עבר עבירה נחשב לו כאילו עשה מצוה, והוא שבא דבר עבירה לידו".**

י. תהלים טז, ה. עיין פירש"י שם: אתה תומיך גורלי - אתה הוא אשר הניחוֹתָ ידי על

ליגן געשמאק אין קבר

עס שטייט פון **בעל־שם** א מורא'דיגע זאך, א מורא'דיגע זאך; אמאל האט דער יצר־הרע אוועקגעגעבן א מענטשן דער וועלט, און ער האט צוגענומען פון אים יענער וועלט; היינט נעמט ער אים צו יענער וועלט, און נאכער נעמט ער צו דער וועלט אויך...[יא].

ער מיינט ער וועט האבן דער וועלט. דער יצר־הרע זאגט: 'גיב מיר, גיב מיר, גיב מיר, וועט דיר זיין גוט'. און אז עס איז אים שוין גוט, נעמט ער אים צו די גוטס, און ער נעמט אים צו דער וועלט מיט יענער וועלט[יב].

דארף מען האבן שֵׂכֶל, שכל, שכל! מען איז נישט אראפגעקומען דא פאר די שמוציגע תאוות - בשום־אופן נישט! מיר דרייען זיך דא נישט קיין סאך!

איך זאג אלעמאל, אז מען ליגט אין קבר אָן תאוות - איז א גן־עדן! אז עס קומען די אלע שדים, אלע לילין, זיי ציטערן אנצורירן אז א שומר הברית ליגט דא.

האסטו זיי געפאלגט אויף דער וועלט - מאכן זיי פון אים וואס זיי ווילן אויף יענער וועלט.

דאס איז דער כלל: 'התמדה' מיט 'קדושה'; קלויבט איר דאס אויס, האט איר די וועלט מיט יענע וועלט.

החלק הטוב שנאמר 'החיים והמות נתתי וגו' ובחרת בחיים' (דברי' ל) כאדם האוהב אחד מבניו ומניח ידו על החלק הטוב ואומר את זה בחר לך.

יא. עיין 'בעש"ט עה"ת' פר' בראשית, אות קמ"ד (מספר 'תולדות יעקב יוסף' פר' נח): **שמעתי כי לשעבר היה היצר הרע רק לדחותו מעולם הבא, מה שאין כן עתה נתחכם לדחות את האדם מעולם הזה ומעולם הבא**, כגון טרדת הפרנסה אשר יומם ולילה לא ישקוט, ואין לו מנוחה בעולם הזה, ומכל שכן שאין לו פנאי לפקח בעניני עולם הבא ונדחה משניהם וכו'.

יב. עיין 'שיח שרפי קודש' (ברסלב, חדש) ח"ג אות קנ"ו מה שהתבטא פעם מוהרנ"ת זצ"ל בזה"ל: **"די וועלט איז 'נישט', און מען קען זי נישט כאפן; תורה ותפילה איז 'יא', און מען קען דאס יא כאפן!"**.

שוין, איך בין אביסעלע פארמאטערט, איך האב נאר געקענט אויסקלויבן אז איר זאלט הערן די פאר וועלטער.

א בחור'ל האט מיר אמאל געזאגט. **ער האט שוין א שטוב מיט קינדער. ער געדענקט יעדעס וואלט וואס כ'האב אים געזאגט פאר דער בר־מצוה.**

'המברך יתברך'

דאס איז אויך א זאך וואס מען דארף לעבן מיט דער נקודה; כ'האב געמאכט א ספר עקסטער אויף דעם ענין פון מאכן ברכות 'בכוונה'[יג]. די ראשונים זאגן[יד], די הונדערט אֲדָנים וואס אויף דעם איז דער משכן געשטאנען, דאס איז די הונדערט ברכות וואס מען מאכט אלע טאג - אויף דעם שטייט די גאנצע קדושה.

נעמט זיך אָן פון ערשט - א ברכה - וואלט ביי וואלט - בכוונה, וועט זיין 'המברך יתברך', וועט דער אויבערשטער אייך בענטשן.

יג. ספר הנודע 'המברך יתברך'.

יד. עיין 'פירוש הריקאנטי' פר' תולדות עה"פ 'וימצא בשנה ההיא מאה שערים'; גם עיין ספר 'דרך אמונה' למוהר"ם גבאי, ועוד.

הכנסת ספר תורה

י"ד כסלו תשפ"ב לפ"ק

תכלית תכלית הבריאה

וועו מיר וואלטן געוואוסט דער גרויסקייט פון דער תורה הקדושה און אונזער גרויסקייט - אונז מיט די תורה זענען דער תכלית תכלית הבריאה פון אלע עולמות! די תורה מיט אידן!

עס איז דא עולמות בלי־גבול! אונזער תכלית איז, זיך מדבק זיין מיט דער תורה הקדושה וואס דער אויבערשטער האט אראפגעשיקט אויף דער וועלט 'מגבהי גבהי מרומים'!

מיט דער תורה הקדושה - מיט דעם זענען מיר דבוק אין אויבערשטן - בכח די תורה וואס מיר האבן; אט דאס איז א זכות עולמי וואס קיינער האט דאס נישט. און מיט דעם וועט מען מקושר מיט גאט אליין - דאס האט נישט קיין גבול צו עס מסביר זיין.

מיר פארשטייען דאס טאקע נישט, אבער מיר האבן אמונה, מיר האבן א גרויסע אמונה אין בורא־עולם, מיר האבן 'אמונה' 'אמונה' אז דער אויבערשטער האט בוחר געווען 'בָּנוּ'!

מיר זענען אזוי גרויס - 'למעלה מכל המשוער', אז מיר רופן זיך 'בנים למקום' - "בנים אתם לה' אלקינו" - אזוי שטייט אין דער תורה הקדושה![א].

א. דברים יד, א. עיין אוסף אמרים (מידות פרקי אבות הקדמה) וז"ל מורינו הגה"צ שליט"א: ומידי דעסקינן בחשיבותם של ישראל, מן הראוי להביא רעיון נפלא שהביא החיד"א ממה ששמע מרבו האור החיים הק', על מה שאמרו במסכת אבות (פרק ג, יד): חביבין ישראל

דאס איז א זכות עולם! עס איז א געוואלדיגע שמחה עצומה! מען וואלט זיך געדארפט פרייען תמיד מיט ה' יתברך מיט די סגולה!

מען דארף זיך פירן מיט תמימות טאקע, זיין פרייליך, טאנצן און זינגען, און זיין מקושר צו ה' יתברך - אפילו 'לפי השגתנו'; אזוי ווי עס שטייט[ב]: **"הוֹלֵךְ בַּתֹּם יֵלֵךְ בֶּטַח"**; תמימות ופשיטות; 'בנים אנחנו לה' אלקינו'; מען דארף אים דינען און פאלגן, און האבן מסירות־נפש פאר אים. דאס אזא גליק וואס אין אלע עולמות איז נישטא אזא גליק וואס מיר האבן!

לאמיר עס ממלא זיין מיט תורה, מיט תפלה, מיט קדושה, מיט שמירת עינים, וואס מיט דעם איז מען מקשר אט דער גשמיות'דיגער וועלט צום בורא־עולם אליין כביכול.

שנקראו בנים למקום. חיבה יתרה נודעת להם שנקראו בנים למקום, שנאמר (דברים יד), בנים אתם לה' אלהיכם.

ויש לדקדק מה טעם הביאו את הפסוק 'שנאמר בנים אתם' רק לאחר שאמרו חיבה יתירה וכו', ולא תיכף כשאמרו חביבים ישראל וכו', היה צריך לומר 'שנאמר בנים אתם', ועפ"ז יתבאר המשך המדרש שהחיבה יתירה היא שלא רק שיש לו חיבה עליהם, אלא החיבה הזאת גם 'נודעת', שהכל יודעים מחיבה זו, כי הרי יכולים היו להיות בנים וכלל לא ידעו מזה. וא"כ קשה מדוע המתין להביא את הפסוק 'בנים אתם' רק לאחר שאמר 'חיבה יתירה'. וביאר האור החיים הק', שהנה כלל נקוט בידנו 'אומרים מקצת שבחו של אדם בפניו וכולו שלא בפניו' (עירובין יח:), ולמדים זאת מנח, שבפניו, כאשר דיבר עמו השי"ת, אמר לו: "כי אותך ראיתי צדיק לפני" (בראשית ז, א), ואילו שלא בפניו, היינו כשכתב משה רבינו את התורה, כתב: "צדיק תמים" (שם ו, ט) לא רק צדיק. והיא הלכה בתורה הק', וזהו רצון ה' שיאמרו מקצת שבחו בפניו וכל שבחו שלא בפניו.

ועל פי זה תתבאר היטב חשיבותם המיוחדת של ישראל וחיבתם למקום: 'חביבים ישראל שנקראו בנים למקום', והיכן מתגלית חיבה זו ביתר תוקף, כלומר ב'חיבה יתירה', מזה שנאמר בנים 'אתם' לה' אלוקיכם, שגם כאשר דיבר אתם, היינו גם בפניהם, בלשון נוכח, גם אז נאמר שהם בנים למקום, והרי זה סימן שמה שאנו בנים למקום הרי זה רק מקצת שבחינו, ומעלתנו היא אכן גבוהה יותר מבנים, כי לולא זאת לא היה אומר בפניהם שבח זה. לכן מביא את הפסוק 'בנים אתם' כאות וסימן ל'חיבה יתירה', ששבחם המלא הוא שמעלתם גדולה הרבה יותר מבנים.

ב. משלי י, ט.

'וצדקתו עומדת לעד'

עס איז דא א פסוק אין קהלת[ג]: **"אֹהֵב כֶּסֶף לֹא יִשְׂבַּע כֶּסֶף, וּמִי אֹהֵב בָּהָמוֹן לֹא תְבוּאָה"**; "ומי אוהב בהמון לא תבואה" - וועט האט ליב אסאך געלט - און ער קויפט נישט מיט די געלט תבואה צו עסן ברויט?! רש"י טייטשט: 'אוהב מצוות לא ישבע מצוות, און וועט האט דאס ליב אסאך מצוות וואס 'ביניהם' זאל נישט זיין א 'מצוה מסויימת וניכרת?"

דאס הייסט, צווישן אלע מצוות וואס מען טוט דארף זיין אינעווועניג א שטארקע מצוה, וואס דעמאלס וועט נתעלה אלע מצוות מיט אַן אנדער גרויסקייט.

וואס איז די 'מצוה ניכרת'? **'בנין בית־הכנסת'**, און **'שרייבן א ספר־תורה'**. אט די צוויי זאכן, 'מאכן א בית הכנסת', א מקום פאר'ן בורא־עולם אויף דער וועלט, און 'לימוד התורה', וואס דער אויבערשטער האט דאס אראפגעגעבן, וואס מיט דער תורה וועט מען דבוק צו אים, אז מען האט נישט אט די צוויי מצוות, וועט ליב צו האבן אסאך מצוות - און די צוויי מצוות זאל ער נישט האבן?! אט די צוויי מצוות איז מעלה אלע מצוות אויפ'ן גרעסטן אופן.

אט די צוויי מצוות, 'בנין בית הכנסת', און 'שרייבן א תורה' און לערנען תורה, דאס איז טאקע לדורות. א בית־הכנסת איז 'לדורות', א מקום לה' אז אידן זאלן דאנקען און לויבן דעם אויבערשטן. און א ספר־תורה איז א דבר־נצחי, תמיד לערנען אין דעם, און מקיים זיין וואס דארט שטייט.

וואויל איז דער נָדיב וואס ער האט זוכה געווען צו דער מצוה פון 'בית־הכנסת' און 'כתיבת ספר־תורה'; דאס וועט אים ביישטיין א זכות פאר אים - פאר אלע קינדער 'לעולמי עד'!

ג. ה, ט.

בס"ד

מש"ק מזרשה קהילת יעק"ב

שישו ושמחו כל אינכסון קהלא קדישא קדושים רוננים **בשמחת התורה.**
שישו ושבחו כולי עלמא מזדים שבשבת ביחנה, וביום השבת שישו ושמחו **בשמחת התורה.**
שישו ושמחו וימצר אברהם ויתן אל הגיצר לחנכו במצוות **בשמחת התורה.**
שישו ושמחו כאשר חזרה מחודת על אכסניא שלה, בלבבו משכן יבנה **בשמחת התורה.**
שישו ושבחו כל עייל שבתא יכנס לעול התורה והמצות חתן תבר מצוה **בשמחת התורה.**

תנה כי בן יברוך גבר, האי גברא רבא דיקרא, מעוסק בתורה ויראת שהורת,
מגדולי תמכין דאורייתא וחכמיה, דאיהו גופיה מצורכיה, איש ישר וטוב לב,
תאי הסיר ותאי עניו, שמו השוב הולך למניו, וכשמו השוב הזרק שמו

הרה"ח רבי

משה אברהם לעפקאוויטש

הי"ו

לרגל השמחה המתקיימת השורך בביהמ"ד

בהכנסת בנו לעול התורה והמצוות

הבה"ח **זאב** נ"י

ובהכנסת ספר התורה הקדושה

בעצם יום השבת קודש

ובעיניך מזרחוה ראי לזכרות לו על משפטי צדקתו, אשר קשה ותושה ועמנו לימין מזריעו הגה"צ שליט"א, ולמשפחת בעלי מסדו מאוד, להזות מעמדי התוך המשולחתו המכובדים, לשרשם ולהמשיך תורה מזריעו הגה"צ שליט"א לכל באי שולם, לידע ולהזריע שיש מנהיג לבירה, ושבראנו להמליכו ולימחרו, ולחתוך עזרה ולהתחזק לעמוד על משמרתנו באומץ נזירין ובחדוה גילאת

והשרשת בתוך לבבות אנשי ירידינו הנכבד הרשני המשפיע תשור תורה ולהזריע בזרע ובקים שילאות עד בזרע

הרה"ח רבי **חיים יזדא לעפקאוויטש** הי"ו

בעל אכסניא של כ"ק מזרינו הגה"צ שליט"א בנאות דשא בציה"ק טבריא

על כן יאמרי יזרי מן זרום אבוחה רבשעיה מסשמחת וו, ושמץ שמע רב לבי וחלבי בני ישראל, עשר ואשור, הדחבת הדקת ומכוחת הנפש והבדר בכוחתו של מזריע הזרע שליטא"ה ומסמך לשני יחיד יחיד יחידותו **ועד ואת אברכת בכל לב את כל העזרים והמסיעים בעברתם בקודש שיתברכו מעתה ברכות בשפע טוב, וברכה עד בלי די, ורנים הזמים, ובנים בראשים, ויראו נחת דקדושה בתלא חמניים כל הימים, ויפלא ה' כל משאלות לבם לטובה ברחמים**

חברים בכל לב

אליעזר וואלדמאן

נחמי' הכהן דייטש

בשם רבבות אלפי ישראל בלתמידים ובתנים